

Voor wie los moet laten
gedachten bij het afscheid

Petrus

Voor wie los moet laten

Afscheid moeten nemen van geliefden: het overkomt ons vroeg of laat allemaal. Hoe ga je om met de wetenschap dat een geliefde er straks niet meer zal zijn? Hoe ga je ermee om als je een geliefde 'verliest' door dementie? En hoe ga je verder in de leegte, het verdriet, de eenzaamheid die ontstaat als je geliefde is overleden?

In dit boekje geven verschillende auteurs, vanuit hun ervaring in hun werk of in hun eigen leven, woorden aan gemis, aan rouw, maar ook aan hoop, troost en vertrouwen. Het zijn woorden die helpen om stil te staan bij het los moeten laten én om - hoe moeizaam soms ook - verder te gaan.

**Laat de Ene er toch zijn
de God die jouw gebeden hoorde
die je stilte begreep en
wist wat je te zeggen had.**

Werner Pieterse

» *Meer inspiratie bij dit thema?*
Op petrus.protestantsekerk.nl/afscheid vind je gedichten, gebeden, liederen en overdenkingen.

Toen ik dacht: Mijn voet glijdt weg,
hield uw trouw mij staande, HEER.
Toen ik door zorgen werd overstelpt,
was uw troost de vreugde van mijn ziel.

Psalm 94:18,19

Voor wie los moet laten

Geleefd heb ik
in lief en leed
en dankbaar kan ik zien
op alles
wat werd ontvangen

Mijn leven lang
een leven vol
nu smal
klein en
breekbaar eindig

Zij om mij heen
deelgenoten
van het leven
ook nu
trouw in liefde
sterk als de dood

Mijn hart
daar wacht ik
op dat
waarvan
ik niet weet
maar hoop
vertrouw
dat woord die stem
jij mensenkind
wees welkom
in mijn licht

Herman Koetsveld

Herfstlied

Storm en onstuimigheid, vernevelde verstillig.
De nachten lengen, ja, het donker wint;
zo lijkt ons leven gaande te verengen,
klein weggedoken, kwetsbaar te verlangen
naar de overwinning van het licht.

Toen warme zomersfeer, oplichtende beleving.
Getijden brengen ons die ommekeer.
Gevlamde kleuren, heftig protesteren,
vergeefse moeite, tegen al dat vallen
van het tere leven min en meer.

De grijze aardetijd gekrompen visioenen -
gedachten stormen, golven ongeland.
Hopend vermoeden en ook ergens weten
misschien het meest in deze najaarstijden
heel mijn vallen enkel in Gods hand.

Herman Koetsveld

Gebroken mensen is de Heer nabij

Gebroken mensen is de HEER nabij, Hij redt wie zwaar wordt getroffen. Al blijft de rechtvaardige niets bespaard, de HEER zal hem steeds weer bevrijden.

– Psalm 34:19-20

Ergens denken we allemaal diep in ons hart dat leed ons niet zal treffen. Wanneer dat wel gebeurt, ervaren we ongeloof, soms zelfs boosheid. Waarom ik? Waarom heeft God dit toegelaten? Emoties die Job en zelfs Jezus verwoordden.

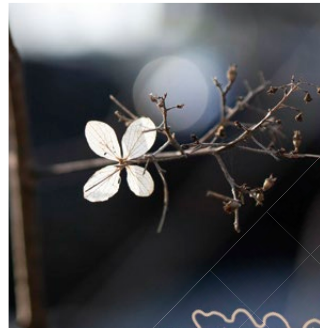
De Bijbel leert ons dat door de zondeval lijden en dood iedereen eens zal treffen. Het maakt niet uit of je goed geleefd hebt ('de rechtvaardige blijft niets bespaard') of er een potje van hebt gemaakt. Dat is de harde werkelijkheid van deze wereld, die vaak oneerlijk aanvoelt. In de psalmen hoor je dit terug: ongeveer 40 procent van de psalmen bestaat uit klaagzangen. Dichters worstelen met dat leed.

Toch is dat niet de eindconclusie van deze dichter. Hij gelooft dat God dicht bij hem is, juist in zijn verdriet. Dit geloof laat hem anders naar zijn situatie kijken en maakt hem opmerkzaam op God. Dat is ook wat ik hoorde van 22 weduwen en weduwnaars die ik voor een onderzoek interviewde. Velen getuigden over de voelbare kracht van God, bijzondere ervaringen of onbaatzuchtige hulp van anderen. Het maakte hen niet minder verdrietig, maar gaf wel het vertrouwen in Gods levende aanwezigheid die hen er in donkere dagen doorheen sleepte. Ook het luisteren naar liederen over God liet hen regelmatig boven hun gevoelens van somberheid uitstijgen. Vooral die ontroerend mooie psalmen die zo

treffend woorden gaven aan hun eigen geloofsworstelingen, met klacht en lofprijzing. Ze mochten echt ervaren: gebroken mensen is de HEER nabij!

Marleen van der Louw

Ken je anderen die lijden? Vraag hen eens oprecht naar hoe het met hen gaat en luister onbevangen naar hun hele verhaal. Misschien komen er door jouw luisterhouding ook pareltjes van Gods aanwezigheid naar boven.

De gestorvene

Zeven maal om de aarde te gaan,
als het zou moeten op handen en voeten;
zeven maal, om die éne te groeten
die daar lachend te wachten zou staan.
Zeven maal om de aarde te gaan.

Zeven maal over de zeeën te gaan,
schraal in de kleren, wat zou het mij deren,
kon uit de dood ik die éne doen keren.
Zeven maal over de zeeën te gaan,
zeven maal, om met zijn tweeën te staan.

Ida Gerhardt